

Влаго Даверов

ЯГОДОВИТЕ ПОЛЕТА

ЧАСТ ВТОРА

2021

ДОМНИКА

Администрацията на Външно министерство засмуква жертвите си подобно боа и докато се усетиш, стомашните киселини те разлагат до последното въглеродородче, кислородче, водородче, азотче и т.н., а от предишната личност остава единствено табелката на вратата „Домника Карджилова – референт“. Седиш зад бюрото в стая с още трима колеги и веднъж седмично докладваш какво става в Бенелюкс – безмитната общност за свободна търговия и движение на хора и капитали между Белгия, Холандия и Люксембург. А там не се случва нищо особено. Безмилостно експлоатирателните работници получават по-големи заплати от всеки български министър, ходят на мач в неделя и карат лятна отпуска на Лазурния бряг. Тази информация е конфиденциална. Най-много да я споделиш с някой достатъчно близък, за да не изтича веднага при шефа на отдел „Сигурност“ и да те обяви за враг на народа. Затова прилежно докладваш за опита на държавното предприятие „Винпром“ да пробута своя продукция на местния пазар, пропагандал при поредното договаряне, очевидно с цел сричане на процъфтяващата родна лека промишленост. Намерението на Домника да сподели в частен разговор с шефа, че край столицата на миниатюрната държавица Люксембург се отглеждат най-хубавите лозя в Европа и да ги конкурираш с първобитния „Памид“ граничи с вселенската глупост, среща твърдия му като камък поглед и законния въпрос: „Ти на Механджийски ли беше снаха?“. „На брат му,

на Сорокин“ – свежда глава тя. „Това е пораженческо мислене, моето момиче, имаш бъдеще, не го проваляй безотговорно!“ И Домника не го проваля. Вдига огромен скандал на другаря Механджийски между две негови пътувания от майната си на майната си и го заплашва, че ще напусне семейството, ако до месец не си стяга багажа за някое посолство в благословена от Бога държава. „Добре де, но Лаврентий едва ли ще иска – вдига ръце чичо Петко. – Тъкмо се е устроил в издателството, миряса най-сетне, превежда Ханс Магнус Енценсбергер.“ „Ще се запознае на място с него“ – отсича Домника. „Не знам дали е жив“ – защитава племенника си чичото. „Ще го съживим, ако се наложи! – отрязва разговора от двата му край Домника и вече в банята истерично вдига октавите до покрива: – Утре искам шефът да ми предложи поне две оферти!“

Изпратиха Домника в Белгия. Стажант-дипломат, което не означаваше нищо, но не успяха да измислят друг щат в претърпано посолство, на крачка разстояние от Главната квартира на НАТО. Замина сама, докато се оправи битово, което, естествено, никога не се получи. Сорокин прескачаше за седмица няколко пъти в годината, колкото да се убеди с очите си, че жена му спи с когото ѝ падне от дипломатическия състав на акредитираните страни. Слуховете се оказаха верни. Вярно се оказа също така твърдението, че Домника за отрицателно време беше придобила блестящ западноевропейски вид и на всички приеми събираше похотливите погледи на мъжете като лазарка яйца по Цветница. Кошницата моментално се озоваваше на бюрото на

„чичо Тони“ и оттам след обстоен анализ се връща-ше едно яйце – на бъдещия любовник. Това, естест-вено, никои не знаеше. Вярна се оказа дори кляката, че Домника е успяла да завърти главата на времен-но изпълняващия длъжността посланик на нашата страна и без никакви притеснения я носеше вместо кръстче на златна верижка около врата си. Правеше го по нареждане на „чичо Тони“, който от своя стра-на, вече като чичо Петко, прибра побъркания си от ревност племенник в България и го взе придружител при рутинната финансова инспекция на посолства-та ни в арабския свят. Високото началство одобри действията му. Дори ги поощри с награда „личен пистолет“, същия, с който след години застреляха Луканов. В Москва ценяха високо работата на опе-ративния агент „Суджоджоно“, кодовото име на Домника. Тя дори не подозираше, че отдавна я дър-жат на къса верижка и че цялата въртележка около Корнел е активно мероприятие на руските тайни служби. Още по-малко можеше да предполага как се случи тъкмо на нея да се озове толкова близо до едно от най-влиятелните западноберлински семейства и да стане първа приятелка на дъщерята Катрин. Не беше наивна, разбира се, но смяташе, че чичо Тони работи за българското разузнаване. Кое то формал-но представляваше самата истина. С една нищож-на подробност – един-двама пенсионирани наскоро бивши шефове на същото това разузнаване се до-сещаха за съществуването на дълбоко засекретен, изключително ефективен агент в главата на своя легендарен колега – генерал Петко Механджийски. Отказът му да го сподели не се обсъждаше. Имаше

го в картите. Пенсионерите знаеха прекрасно, че всеки от тях има дубльор в руските тайни служби. „Братята“ така разбираха доверието. Допускаха възможността дубльорът на Механджийски да получава някои сведения, придобити от ефективния му агент, но и през ум не им минаваше, че това може да е снаха му Домника и че от години се води на отчет директно при руснаците. Изглеждаше твърде грубо, недодялано. Няма в света разузнаване, което би си позволило подобна брутална връзка. Направо недопустимо. Ще ги осветят на втория ден, Петко Механджийски (Сергеев) не е непознато лице за големите шпионски централи. Обаче връзката съществуваше. И работеше безотказно.

Седмица след скандала Домника наистина получи две оферти. Не от шефа си, а от „хазяина“, както наричаха помежду си с Лаврентий своя домакин. Механджийски се появи пред министерството в края на работния ден, седнал зад волана на очукан москвич, скрил стегнатото си за годините, здраво тяло в мазен монтъорски гащеризон, кимна небрежно на Домника да се настани до него и я отведе към покрайнините на София, в най-обикновена, завряна в изоставен гараж, махленска кръчма. Сервираха хубаво червено вино и разварени свински крачета, поръсени с червен пипер. „Няма да ми откажеш, нали?“ – поръча свойски на кръчмаря чичо Петко. „В никакъв случай“ – ухили се Домника. Тя обожаваше просташките мезета и непретенциозните питиета още от детството си в Самоков, където подобно меню се смяташе за разкошно. Чичо Петко май ме сваля! – мина ѝ през ума и едва сдържа кикота си. За